

Dk. David A. deSilva , Waebrania, Kipindi cha 4, Waebrania 3:1-4:13: Hatari za Kutokuamini

© 2024 David deSilva na Ted Hildebrandt

Sehemu kuu inayofuata ya Waebrania 3:1 hadi 4:13, inazingatia tafakari ya mwandishi juu ya Musa na kizazi cha Kutoka kilichotoka Misri pamoja na Musa na jinsi mifano ya watu hawa inavyofahamisha mawazo yetu kuhusu Yesu, Mwana, na kufikiri kwetu kama wale ambao sasa tunamfuata Mwana katika Kutoka kwetu wenyewe kutoka kwa ulimwengu huu wa kimwili wa muda hadi ulimwengu wa kimungu. Katika sura hizi, tunaweza kuona mtiririko tofauti wa mabishano. Katika 3.1 hadi 6, mwandishi anahamisha mawazo yake kutoka kwa mada zinazohusiana na ulinganisho wa Yesu na malaika hadi kulinganisha Yesu na Musa.

Na, kama tutakavyoona, hii ni hatua ya pili ya busara katika ulinganisho unaoendelea wa mwandishi wa Yesu na watu muhimu katika upatanishi wa Agano la Kwanza au Agano la Kale. Katika 3:7 hadi 19, mwandishi anazindua mawaidha marefu yaliyojengwa karibu na hadithi ya kizazi cha jangwani au kizazi cha Kutoka, kwanza kama hii inakumbukwa katika Zaburi 95 lakini inasemwa kikamilifu zaidi katika Hesabu sura ya 14. 4:1 hadi 11 tusifanye chaguzi zile zile zenye hasara, za kujiangamiza kama vile kizazi cha jangwani kilivyofanya kwenye kizingiti cha kuingia Kanaani.

Hatimaye, mwandishi anafikisha sehemu hii kwenye tamati katika sura ya 4, aya ya 12 hadi 13, kwa neno fupi la onyo kuhusu uwezo wa Neno la Mungu na, kwa hiyo, umuhimu wa kuitikia neno hili kwa usahihi. Katika 3:1 hadi 2, mwandishi anaanza kulinganisha Kristo na Musa. Kutoka huko, ndugu watakatifu, washirika wa mwito wa mbinguni, mfikirini sana mtume na kuhani mkuu wa maungamo yetu, Yesu, ambaye ni mwaminifu kwa yeye aliyemweka kama Mose alivyokuwa katika nyumba yake yote.

Mwandishi anapoanza sehemu hii, kwanza anahutubia wanaohutubiwa kwa neno la ukoo, kaka au kaka na dada, na kwa neno la usafi, watakatifu, kaka na dada watakatifu. Vyote viwili ni sehemu muhimu za utambulisho wa Kikristo katika karne ya kwanza. Huenda bado tumezoea leo kusema kuhusu Wakristo wenzetu kuwa ndugu na dada, hata kuwaita ndugu au dada.

Tunatumahi, hatujapoteza kile ambacho kilikuwa muhimu sana kuhusu utambulisho huu, yaani, kiwango cha kujitolea kwa kina sisi kwa sisi kiasi kwamba kwa sababu tunahusiana kwa damu ya Kristo, sasa tutapanua upendo, utunzaji, msaada, wasiwasi ambao ndugu wa asili, wanapofanya bora zaidi, wanaeneza kwa kila mmoja wao. Pia, lebo takatifu ni ukumbusho wa hila wa mipaka ya kijamii ambayo Mungu mwenyewe ameweka karibu na watazamaji. Wametengwa na wanadamu wengine kwa sababu

ya kuja kwao kwa Kristo na kupokea faida za kutakaswa za kifo cha Kristo kwa niaba yao.

Wamekuwa watu waliotengwa, na vile vile kikundi kipya cha jamaa kilichopewa jukumu la kusaidiana katika safari hii. Wao pia ni washirika wa mwito wa mbinguni. Hili ni jambo ambalo mwandishi amekuwa akilitambulisha kwa hila katika mahubiri yake muda wote.

Anazungumza juu ya wasikilizaji kuwa ni wale ambao wanakaribia kurithi ukombozi katika 1:14, na kama wana na binti ambao wenyewe wanaongozwa kwenye utukufu katika sura ya 2, mstari wa 10. Anaweka mbele ya wasikilizaji hatima kuu zaidi inayowangoja kwa sababu ya ushirika wao na Kristo na kuwakumbusha kwamba heshima kubwa zaidi yawezekana kwao kwa sababu ya uhusiano huo kuliko ambayo ingewezekana kamwe bila Kristo. Katika kifungu kikuu cha sura ya 3, mstari wa 1, mwandishi anawahimiza kwa mara nyingine tena kumfikiria Yesu.

Mwandishi, hata hapa, anaendelea kumweka Yesu mbele ya macho ya kutaniko, akijaza maoni yao na jambo hili moja la msingi wanapotafakari njia za kutenda zilizo wazi kwao katika hali zao. Kuangalia jua hubadilisha mwelekeo wao kwa wakati uliopo. Iwapo wataruhusu macho yao kukengeushwa tu na hali zao za sasa, ambazo hazipendezi kabisa na zinashusha hadhi mbaya zaidi, mwelekeo wa msukumo wao wa ndani utatenganishwa na kujitolea kwa Kikristo na kuwekwa upya kuelekea urekebishaji katika macho ya majirani zao.

Iwapo Yesu ataendelea kujaza uwanja wa maono yao, hata hivyo, mkazo wao utakuwa juu ya yale ambayo Yesu amewafanyia, juu ya daraka wanalo deni la mfadhili mkuu huyu, juu ya heshima ya Yesu, na kwa hiyo heshima inayostahili kwa Yesu katika kila tendo lao. Kwa hivyo, mkakati huu unakuwa sehemu muhimu sana ya njia ya mwandishi kushughulikia mahitaji ya kichungaji ya wasikilizaji wake. Anamtambulisha Yesu hapa kwa njia ya pekee sana kama mtume na kuhani mkuu wa maungamo yetu.

Hatujazoea kumfikiria Yesu kuwa mtume. Yesu ana mitume. Basi, Yesu mwenyewe ni mtume, mjumbe, mjumbe jinsi gani? Lakini basi tunakumbuka kwamba mwandishi wa Waebrania anapendezwa sana na Yesu kama mtu ambaye ndani yake neno kuu la Mungu lilitolewa.

Hili lilikuwa ni jambo la msingi la aya ya ufunguzi wa mahubiri na pia himizo la mwanzo katika sura ya 2, mstari wa 1 hadi 4. Hili pia ni katika kutunza mkazo wa mwandishi kote juu ya umuhimu wa kuitikia maneno yaliyonenwa na Mungu katika jua. Bila shaka, Yesu akiwa kuhani mkuu ni mada ambayo mwandishi ataendeleza kwa urefu, kwanza katika sura ya 5 na kisha kwa kina zaidi katika sura ya 7 hadi 10. Mwandishi anaendelea katika sura ya 3, mstari wa 2 kusema kwamba Yesu, katika

nukuu hiyo, alikuwa mwaminifu kwa yule aliyemweka rasmi, kama vile Musa alivyokuwa mwaminifu katika nyumba yote ya Mungu.

Katika mstari huu, mwandishi anaweka upya maneno kutoka kwa Hesabu 12 mstari wa 7 na hivyo kualika andiko hilo kuu katika mazungumzo na kile anachosema sasa katika mahubiri haya. Ameahirisha neno kuu kutoka Hesabu 12:7, hata hivyo, yaani mtumishi. Atalidhihirisha hilo katika mistari michache tu kama nguzo ya ulinganisho huu unaoonyesha ukuu wa Yesu kama mwana kwa Musa kama mtumishi.

Hesabu sura ya 12, mistari ya 6 na 7, ilizungumza juu ya njia ya Musa ya moja kwa moja kwa Mungu na mawasiliano ya moja kwa moja ya Mungu na Musa kuliko ilivyokuwa kwa manabii wengine ambao Mungu alizungumza nao kwa rehema tu katika ndoto na maono. Katika muktadha wa Hesabu, Musa anasifiwa kuwa mwaminifu ndani au amekabidhiwa nyumba yangu yote. Hili, tena, ni hoja ifaayo ya ulinganisho kwa sababu, mwandishi alipoanza mahubiri, mwana ndiye mbeba neno la kutegemeka na mwaminifu zaidi kuliko manabii wote waliotoa dalili za sehemu tu za mpango wa Mungu.

Ulinganisho huu haukusudiwi kwa njia yoyote kumweka Musa chini. Ulinganisho katika hotuba za zamani mara nyingi ulitumikia kusudi la kuinua mada ya hotuba. Msemaji angechagua watu mashuhuri ambao angelinganisha nao mada ya sifa yake mwenyewe, na Musa anajulikana katika mapokeo kama chombo cha neno la Mungu kusemwa.

Musa pia anajulikana kama mpatanishi wa watu, na mara nyingi yeye ni mpatanishi aliyefanikiwa ikiwa tunakumbuka matukio hayo ambayo kimsingi Musa alijitupa kati ya watu na Mungu, akiomba rehema ya Mungu kwa niaba yao. Mungu pia alitilia nguvu neno lililonenwa na Musa mara nyingi katika Pentateuki. Haya yote yanafanya kazi pamoja ili kutilia mkazo jambo kuu ambalo mwandishi anatoa, yaani, kwamba Yesu ana thamani kubwa zaidi akiwa mjumbe wa Mungu, na ujumbe wake mwenyewe unaohitaji kuzingatiwa na kwamba Yesu ana thamani kubwa zaidi akiwa mpatanishi kati ya Mungu na watu.

Kwa hiyo, ufunguzi unakazia Yesu akiwa mtume na kuhani mkuu, mjumbe na mpatanishi. Sehemu ya kuanzia ya ulinganisho huu ni uaminifu wa takwimu zote mbili kwa Mungu. Yesu, kwa yeye aliyemweka kuwa mjumbe na kuhani mkuu, na Mose alimteua kwa nafasi yake mwenyewe.

Kadiri mlinganisho unavyoendelea, tutaona hoja ya utofautishaji ambayo mwandishi anatanguliza ili kuonyesha ukuu wa Yesu katika mfano huu. Yaani, uwekaji wake mkuu kama mwana juu ya nyumba badala ya kuwa mtumishi tu ndani ya nyumba, na hivyo kuwekwa kwa Yesu karibu zaidi na mkuu wa mwisho wa kaya, yaani Mungu. Mwandishi anaendelea katika mstari wa tatu kuzungumzia heshima kuu ambayo ni ya mwana.

Aandikavyo, huyu anastahili heshima kubwa kuliko Musa, kwa kadiri aijengaye nyumba anayo heshima kuu kuliko hiyo nyumba. Kila nyumba imeanzishwa na mtu fulani, lakini anayepatikana vitu vyote ni Mungu. Ndiyo, Musa anaheshimiwa, lakini mwana anaheshimiwa hata zaidi.

Ili kufafanua jambo hili, anatengeneza mlinganisho ambao unaweza kutufanya kuwa wa ajabu kiasi fulani. Yesu ni kwa Musa kama mjenzi, kama nyumba, na kama Mungu kwa viumbe vyote. Huenda mfano huu unafanya kazi kwa mwandishi na wasikilizaji kwa sababu ya usadikisho wao wa pamoja kuhusu jukumu la Mwana katika uumbaji.

Yesu, kama mwana, alishiriki katika ujenzi wa nyumba, sio uumbaji kwa ujumla, lakini mwili wa waaminifu kutoka kila wakati na mahali ambapo Musa alitumikia tu. Kwa hiyo, kwa sababu ya utu wake mkuu zaidi kama mwana wa kimungu na daraka lake kubwa zaidi katika nyumba kama muumbaji-mwenza, mwana anafurahia heshima kubwa zaidi. Kisha, kama mwandishi anaendelea, Musa, kwa upande mmoja, alikuwa mwaminifu katika nyumba yake yote kama mtumishi kwa kusudi la kushuhudia mambo ambayo yangesemwa baadaye, lakini Kristo alikuwa mwaminifu kama mwana juu ya nyumba yake, ambaye nyumba yake sisi ni kama tukishikilia ujasiri na fahari ya tumaini letu.

Neno kutoka Hesabu 12:7 ambalo mwandishi hakulitanguliza mapema katika aya hii ni neno mtumishi. Katika Hesabu, tunasoma, sivyo kwa mtumishi wangu Musa ambaye ni mwaminifu katika nyumba yangu yote. Mwandishi alitaka kuahirisha hilo hadi hapa ili kuweka wazi tofauti kati ya Musa kama mtumishi katika nyumba na Yesu kama mwana juu ya nyumba.

Akiwa mrithi wa nyumba hiyo, Yesu anasimama katika cheo juu ya nyumba na, kwa hiyo, ana hadhi kubwa kuliko mtumwa au mtumishi ndani ya nyumba. Mwandishi anakamilisha hili kwa kuwakumbusha wasikilizaji kwamba sisi kwa pamoja tunaunda nyumba hii ambayo Mungu ameijenga. Kwa kufanya hivyo, amewakumbusha wasikilizaji heshima ambayo wanafurahia kwa sababu ya uaminifu wao wenyewe kumwelekea Yesu, yaani, kufanywa wana katika nyumba ya Mungu na hivyo kushiriki katika utukufu na heshima ya ndugu yao mkuu, Yesu.

Mwandishi pia, hata hivyo, anatanguliza masharti ya kuendelea kufurahia heshima hii na tumaini linaloambatanisha nayo, yaani tumaini la utukufu. Anaandika kwamba sisi ni nyumba yake ikiwa tunashikilia sana ujasiri na majivuno ya tumaini. Ujasiri katika waraka kwa Waebrania unawakilisha neno la Kiyunani parrhesia.

Hili ni neno lenye maana mbalimbali, na mwandishi wa Waebrania pengine anatumia baadhi yake katika kipindi cha mahubiri yake. Anahimiza ujasiri kwa Mungu lakini pia ujasiri kwa majirani badala ya kushikwa na wao katika ukimya juu ya utii wao au uhusiano wao na Kristo au kuchochewa nao ili wajisalimishe hivi kwamba wanaliacha

kundi la Kikristo. Parrhesia ni neno ambalo lilitumiwa mara kwa mara katika mazungumzo ya kisiasa ya Kigiriki kuzungumzia usemi wazi au uhuru wa kusema ambao wananchi walifurahia mjini.

Ilikuwa ni kile kilichokuwa hatarini wakati dhalimu alipoteka jiji na kutaka kulazimisha mapenzi yake. Je, wananchi wangedumisha ubadhirifu wao na kuongea na dhalimu kutokana na uhuru wao wa asili au wangetishika na kusema lolote ambalo dhalimu alitaka kusikia ili kuhifadhi starehe zao za muda? Hii itatumiwa na mwandishi kwa hali ya walengwa ambao jamii imechukua jukumu la dhalimu. Je, wataruhusu majaribio ya jamii ya kuwaaibisha au kuwaonea ili kufinya usemi wao wa ujasiri kuhusu kile ambacho Kristo amewafanyia na kuhusu tumaini lao katika Kristo? Neno la Kigiriki pia linaonekana katika mstari huu.

Neno hili linaonyesha dai la kuheshimu au kujisifu tena likiwakumbusha wasikilizaji mbele ya madai ya kinyume cha jirani zao kuhusu heshima yao kwamba ushirika wao na Yesu kwa hakika umewapa dai la thamani la heshima, ambalo wangekuwa wapumbavu kuliacha. Ulinganisho kati ya Yesu na Musa katika Waebrania 3:1-6 unamwongoza mwandishi kwa kawaida kufikiria jinsi watu walivyoitikia neno ambalo Mungu alikuwa amesema kupitia Musa na hivyo kuendeleza kushindwa kwa kizazi cha jangwani kama mfano mbaya ambao wale wanaozungumza naye lazima wawe waangalifu wasiige katika hali yao ya sasa. Mwandishi anakaribia mfano na mawaidha kupitia Zaburi ya 95.

Nusu ya pili ya zaburi inarejelea kushindwa kwa kizazi cha jangwani na tayari kinatumia kielelezo chao kama msingi wa himizo la kuwa makini na kuitikia vyema yale ambayo Mungu anafanya. Na ndivyo mwandishi anavyoandika, kwa hiyo kama vile Roho Mtakatifu asemavyo leo, mkiisikia sauti yake, msifanye migumu mioyo yenu kama katika siku ya maasi kama siku ile ya kujaribiwa jangwani baba zenu waliponijaribu, wakayaona matendo yangu kwa muda wa miaka 40. Kwa hiyo, nilikasirikia kizazi kile, na nikasema wao daima wanapotea katika mioyo yao, na hawakujua njia zangu kama nilivyoapa katika ghadhabu yangu kwamba hawataingia katika pumziko langu.

Tukilinganisha jinsi mwandishi wa Waebrania anavyowasilisha maandishi ya Zaburi ya 95 na jinsi tunavyoweza kusoma Zaburi ya 95 katika Agano la Kale la Biblia zetu za Kiingereza, tunaweza kuona tofauti kidogo. Hii ni kwa sababu watafsiri wa Kiingereza wa Biblia zetu wanatafsiri Agano la Kale moja kwa moja kutoka katika maandishi ya Kiebrania lakini mwandishi wa Waebrania anatumia maandishi ya Zaburi kama yanavyopatikana katika Septuagint, tafsiri ya Kigiriki ya Agano la Kale la Kiebrania ambayo ilitumiwa na Wayahudi wanaozungumza Kigiriki tangu karne ya pili au ya tatu KK. Ni tafsiri hii ya Kigiriki ambayo ilikuja kuwa aina ya msingi ambayo Wakristo wa kwanza katika eneo la mashariki ya Mediterania pia walijua maandiko yao ya Agano la Kale.

Katika maandishi ya Kiebrania, mtunga-zaburi anarejelea matukio matatu tofauti ambapo kizazi cha Kutoka kilijikwaa katika itikio lao kwa Mungu. Tukio la Meriba , ambapo Waebrania waliokuwa wakitangatanga walimlalamikia Mungu na Musa kwa sababu ya ukosefu wa maji, laelezwa katika Kutoka 17:1 hadi 7. Kisha, tukio la Massa ambapo walilalamika kwa mara ya pili kuhusu ukosefu wa maji, kama tunavyosoma katika Hesabu 20 mistari 2 hadi 13. Kisha, hatimaye, tukio hilo kwenye kizingiti cha watu kwenda mbele badala ya kuingia kwenye kizingiti cha Cabean badala ya kupeleka watu kwenye kizingiti cha kale. kama ilivyosimuliwa katika Hesabu 14.

Toleo la Septuagint kimsingi hufanya matukio mawili ya kwanza, samahani, lakini kimsingi hufunika matukio mawili ya kwanza kwa sababu ya kutafsiri majina ya mahali Massa na Meriba kama maneno ya kawaida, uchungu, na majaribio. Kwa hiyo, kifungu kizima sasa kinaweza kusomwa kama onyesho la kipindi kimoja kinachosimuliwa katika Hesabu 14. Hadithi hiyo kutoka Hesabu 14 labda inajulikana kwa wasikilizaji wengi.

Katika kizingiti cha kuingia katika nchi ya ahadi, watu wa Waebrania waliamua kutuma wapelelezi katika nchi ili kuona ni nini wangekabiliana nao ikiwa wangejaribu kuichukua Kanaani kama Mungu alivyoagiza. Wanamchagua mpelelezi mmoja kutoka katika kila kabila 12, na wapelelezi hao wanaporudi, 10 kati ya wapelelezi hao wanasema hakuna njia ya kutwaa nchi. Wakazi wana nguvu.

Miji yao imeimarishwa vyema. Hatutafanikiwa. Wapelelezi wawili, Yoshua na Kaleb, walisema kwamba nchi ilikuwa nzuri.

Ilikuwa imeiva kwa ajili ya kuchukuliwa, na Mungu bila shaka angekuwa mwaminifu kwa ahadi ya Mungu. Watu waliamini ripoti ya wengi. Walimshtaki Mungu kwa kuwaleta jangwani ili kuwaua huko, na wakaanza kufanya mipango ya kumchagua kiongozi mpya kuchukua mahali pa Musa, ambaye alikuwa amewaongoza kwenye njia hii, na kurudi Misri na kujadiliana aina fulani ya amani na Farao na kurudi kwenye maisha yao ya zamani.

Mungu alifasiri hili kuwa tendo la wazi la kutoaminiana, kumvunjia heshima na hata kufikia hatua ya kumshtaki Mungu kwa nia mbaya. Kwa hiyo Mungu anaapa kwa hasira yake kwamba kizazi hiki hakitaingia. Yoshua na Kaleb pekee ndio watakaolingia kutoka katika kizazi hicho, pamoja na watoto wa waasi hao ambao hatimaye wangeonja mambo mema ambayo Mungu alikuwa ameahidi.

Tunaweza kusoma maneno haya katika Hesabu 14:30 , na ni kwa kiapo hiki ambapo Zaburi ya 95 mstari wa 11 inarejelea hasa. Kwa hiyo niliapa katika hasira yangu, Hawataingia rahani yangu kamwe. Tukirudi kwenye mahubiri yetu, mwandishi wa Waebrania anatanguliza baadhi ya vipengele muhimu na vya kimkakati kwa kukaribia hadithi ya Hesabu 14 kupitia andiko la Zaburi 95.

Andiko la Zaburi kwa mara nyingine tena linakazia umuhimu wa kutii neno ambalo Mungu husema na kutembea kupatana nalo. Leo, mkiisikia sauti yake, msifanye migumu mioyo yenu. Wasikilizaji wa mahubiri wanahimizwa moja kwa moja kutii neno la Mungu ambalo wamepokea ndani ya Mwana.

Na hilo husisimua mioyoni mwao wenyewe wanaposikiliza mahubiri badala ya kuifanya mioyo yao kuwa migumu dhidi ya yale waliyosikia kutoka kwa Mungu katika kukutana kwao wenyewe na Roho Mtakatifu na Kristo aliye hai kwa ajili ya kurudi kwenye kukubalika na kuthaminiwa na jirani zao, sawa na kurudi Misri. Zaburi pia inatanguliza mfano wa kimsingi wa jinsi ya kutojibu ahadi za Mungu na kwa nini ni upumbavu sana kuchagua kujibu vibaya kwa sababu kizazi cha jangwani, bila shaka, kilipoteza faida ambayo Mungu alikuwa amepanga kuwapa wakati wote na kuishia kutimiza hofu zao mbaya zaidi kwa wenyewe kama kizazi kizima kilianguka jangwani kwa miaka 40 iliyofuata. Baada ya kukariri Zaburi 95, mwandishi anaendelea mara moja kutazama kwa karibu zaidi na kutumia kipindi cha Hesabu 14, uasi wa kizazi cha Kutoka, kwa hali ya wasikilizaji wake mwenyewe.

Jihadharini, akina ndugu, usiwe ndani ya mmoja wenu moyo mbovu wa kutoaminiana na kugeuka na kumwacha Mungu aliye hai. Badala yake, endeleeni kuhimizana kila siku, maadamu iitwapo leo, ili yeyote kati yenu asifanywe mgumu kwa udanganyifu wa dhambi, kwa maana tumekuwa washirika pamoja na Kristo ikiwa tunashikamana imara sehemu ya kwanza ya uhakika wa tumaini letu mpaka mwisho.

Kama inavyosema, leo kama mkiisikia sauti yake, msifanye migumu mioyo yenu kama katika maasi. Mwandishi anapofungua mawaidha haya, anawakumbusha wasikilizaji umuhimu wa kuangaliana katika imani. Anawaambia wote kwa sharti la wingi: jihadharini, ninyi nyote, asije mmoja wenu akapata moyo mbovu wa kutoaminiana.

Ustahimilivu wa mmoja ni mtazamo wa wengi. Hii ni sehemu ya mkakati unaoendelea ambao mwandishi anaonyesha ili kuhimiza kusanyiko kuwa msingi thabiti wa kijamii wa usaidizi wa mtu binafsi katika ufuasi. Pia anawaita tena ndugu na dada, akiwakumbusha kwamba ushirika wao wa msingi sasa, familia yao kuu sasa, unapatikana katika kila mmoja, familia ambayo Mungu amekusanya pamoja kumzunguka Mwana.

Anawaonya dhidi ya hatari ya moyo mwovu wa kutoaminiana unaojidhihirisha katika kumwacha Mungu aliye hai. Kwa kufanya hivyo, mwandishi anatumia mada inayojulikana sana ya kitamaduni, maadili, ambayo kwa kweli ni ukosefu wa wema ndani yetu ambao unashindwa kutambua fadhila ya mwingine. Kukosa kutambua uaminifu muhimu wa Mungu sio hukumu juu ya Mungu.

Ni hukumu juu yetu wenyewe na kushindwa kwetu kimaadili. Hivyo, moyo wa kutoamini Mungu ni moyo wa uovu, wa uovu wenyewe. Mwandishi anawaonya

badala yake waendeleo kutiana moyo kila siku, tena akisisitiza hitaji la uimarishaji wa kijamii wa kujitolea kwa mtu binafsi.

Na analeta neno lingine kutoka katika zaburi hapa, maadamu inaitwa leo. Hiki ndicho kilikuwa sehemu ya kuanzia ya nukuu ya zaburi: leo, mkiisikia sauti yake, msifanye migumu mioyo yenu. Hata hivyo, kwa jinsi mwandishi anavyoitumia, maadamu inaitwa leo, mwandishi huwakumbusha kwa hila wasikilizaji matarajio ya eskatolojia ambayo yamekuja pamoja na injili ya Kikristo.

Siku zote hakutakuwa na leo, kwa hiyo ingefaa mtu aitumie vyema siku hii kujiandaa kwa ajili ya siku ya mwisho, siku inayokaribia zaidi, siku ya kurudi kwa Kristo, na siku ya kuwajibika mbele zake. Je, ni utendaji gani wa dhambi hii inayotishia kuwahadaa wasikiaji, kuwafanya waisikiaji kuwa wagumu? Katika mazingira yao mahususi, dhambi ni ule msukumo au sauti hiyo inayowavuta mbali na kile ambacho Mungu anaahidi kuelekea kile ambacho ulimwengu unaweza kutoa. Ni msukumo huo wa kuacha kulipa gharama ya uaminifu kwa Mungu, ya shukrani kwa mwana, kwa sababu ya tamaa ya kujiridhisha na mambo mema ambayo maisha haya yanaweza kutoa.

Hasa, kwa upande wao, heshima na heshima ya majirani zao kwa mara nyingine tena na faida zinazoweza kutoka kwa kuanzisha upya mitandao hiyo ya kijamii. Hii ni njia ya kimkakati kwa mwandishi kupaka rangi misukumo hiyo. Hili si uzito wa njia mbili mbadala zinazoweza, mbili mbadala zenye thamani sawa.

Huku si kusikiliza kwa makini maneno ya majirani zetu au washiriki wa familia yetu ambao sasa wametengwa nasi. Msukumo wa kasoro kutoka kwa kundi la Kikristo, kwa kweli, ni utendaji wa udanganyifu wa dhambi ndani yetu. Sauti zozote ambazo nguvu hii ya dhambi hutumia kufanya uchawi wake wa kuvutia juu yetu.

Mwandishi anaendelea kusema kwamba tumekuwa washirika na Kristo ikiwa tutashikilia sehemu ya kwanza ya kiini cha kile tunachotarajia kwa uthabiti hadi mwisho. Msemo huu katika 3:14 unakumbuka mara moja kile ambacho mwandishi alikuwa ametoka tu kusema katika 3:6. Sisi ni nyumba yake ikiwa tunashikilia ujasiri wetu na fahari yetu ya tumaini. Hadhi inayofurahia kuwa warithi pamoja na Kristo, kama washirika wa mwana, ni hali ambayo ina masharti.

Sio mwanzo wa safari ya Kikristo inayofikisha malipo ya Mungu, bali ni uvumilivu katika safari na kufika mwisho wa safari kunamruhusu mtu kuingia katika malipo ya Mungu. Hili ni jambo ambalo mwandishi anataka kuwavutia sana wasikilizaji. Ni lazima waendeleo na wasiache ikiwa wanatumaini kufika kwenye wokovu ulioahidiwa, yaani, kuingia katika nchi ya milele ya Mungu.

Katika 3:16-19, mwandishi anaunda msururu wa maswali na majibu ambayo yanaangazia baadhi ya maelezo ya hadithi ya kizazi cha jangwani katika Hesabu 14. Ni

nani wale ambao, baada ya kusikia, wakaasi? Si wote waliotoka Misri pamoja na Musa? Ni akina nani ambao Mungu aliwakasirikia kwa miaka 40? Je! si wale waliotenda dhambi, ambao miili yao ilianguka jangwani? Ni akina nani aliapa kwamba hawataingia katika raha yake, isipokuwa pamoja na wale walioasi? Na tunaona kwamba hawakuweza kuingia kwa sababu ya kutoaminiana. Mwandishi amesuka lugha kutoka katika hadithi ya Hesabu 14 ili kuimarisha uhusiano huo.

Kwa kufanya hivyo, ameangazia kasoro mbili kuu katika kizazi cha nyika ambazo anatumai hazitajidhihirisha pia katika kutaniko lake. La kwanza ni kutotii. Hakika Bwana alikuwa amewaamuru watu waende katika nchi, lakini hawakutii kwa sababu ya hofu yao ya upinzani ambao wangekutana nao kusonga mbele.

Ya pili ni kutoaminiana. Mungu anavyolalamika katika Hesabu 14:11, watu hawa hawataniamini mpaka lini? Kuaminiana na kutoaminiana ni maneno ambayo mara nyingi hutokea katika muktadha wa mazungumzo kuhusu uhusiano wa mlinzi na mteja. Mteja lazima amwamini na kuwa na imani na mlinzi wake ili kutoa msaada unaohitajika.

Mlinzi lazima awaamini wateja wake kutoleta aibu kwa mlinzi huyo kwa jinsi mteja atakavyotenda ndani ya muktadha wa uhusiano huo. Mwandishi anaangazia mambo haya mawili kama maovu ya msingi kwa wasikilizaji kuepuka katika hali zao. Hawapaswi kukosa kuamini ahadi ambazo Mungu ametoa, na hawapaswi kushindwa kutii ili kutembea kulingana na ahadi hizo hizo.

Kwa hivyo mwandishi anatumia Kutoka na kuingia Kanaani kama mfumo wa masimulizi ya hadhira na hali zao. Anataka wajione wako kwenye kizingiti sawa cha kuingia katika nchi ambayo waliahidiwa. Anatumia Hesabu 14 kama hadithi sahihi zaidi ya kimaandiko kuwasilisha mlinganisho wa hali zao.

Je, watapungukiwa kwenye kizingiti chenyewe cha kuingia katika ulimwengu wa kimungu, au watasonga mbele kwa ujasiri? Je, wataweza kutawala misukumo ya kutotii na kutoaminiana na hivyo kuweza kuvuka pale ambapo mababu zao wa kiroho walishindwa? Katika sura ya nne ya Waebrania, mhubiri anaendelea kuwaonyesha walengwa jinsi wanavyosimama katika hali inayofanana na ile ya kizazi cha jangwani. Anaanza na rufaa kwa hisia zao, akiwaalika kwa kweli kuogopa. Basi na tuogope, ijapokuwa ahadi ya kuingia katika raha yake ikasalia, mtu wa kwenu akafikiri kuwa amepungukiwa.

Rufaa kama hizo kwa mhemko, kama vile rufaa ya kuogopa hapa, zilikuwa sehemu za kawaida za sanaa ya zamani ya ushawishi. Hotuba na mahubiri haya ya kale hayakukusudiwa kuwa tu majaribio ya kiakili, ya kimantiki ya kubishana bali kuhusisha nafsi nzima ya wasikilizaji, kutia ndani hisia zao. Kama Aristotle alivyotambua na kuandika katika kitabu chake cha maandishi juu ya maneno, watu hufanya maamuzi tofauti kulingana na hali ya kihisia waliyo nayo kwa sasa.

Mwandishi anataka wasikilizaji wake wasiogope jirani zao au hali zao, au kile ambacho bado wanaweza kuhitaji kustahimili kwa sababu ya kujitolea kwao kwa Yesu. Hataki waogope kushindwa kupokea kile ambacho Mungu anacho kwa ajili yao kwa sababu mahali fulani njiani waliamua kuachana na uhusiano huo na Mwenyezi. Ahadi ya kuingia katika pumziko la Mungu hapa ni, kwa mwandishi, kitu tofauti kabisa kuliko ahadi ya kuingia na kumiliki nchi ya Kanaani.

Mwandishi ataendelea kudhihirisha hili sura ya nne inapoendelea. Hapa, inatosha kusema kwamba mwandishi kimsingi anahusu kiapo cha Zaburi 95 mstari wa 11, na niliapa katika ghadhabu yangu kwamba hawataingia rahani yangu, nikimaanisha kitu tofauti na, ingawa kinahusishwa na, kiapo cha Hesabu 14:30, ambapo Mungu alikuwa amesema, hakuna hata mmoja wenu atakayeingia katika nchi ambayo mimi naliapa Yoshua. Kiapo katika Hesabu 14 kinarejelea hasa Kanaani, lakini mwandishi wa Waebrania anazingatia kiapo cha Zaburi 95 mstari wa 11 kurejelea nchi tofauti ya ahadi, nchi ya makao ya Mungu mwenyewe mbinguni zaidi ya mbingu zinazoonekana.

Mwandishi anaendelea kuendeleza mlinganisho kati ya hali ya msikilizaji na kizazi cha jangwani katika wakati wao wa kuasi wakati mwandishi anaendelea kuandika, kwa maana sisi pia tulipokea habari njema kama wao, lakini neno la ripoti hiyo halikuwa na faida kwao kwa kuwa hawakuunganishwa kwa imani na wale waliosikia au wale waliosikiliza. Mwandishi anaendelea kukumbuka vipengele vya hadithi ya Hesabu 14, hasa kutokuamini ambako Yoshua na Kalebu ripoti nzuri kuhusu nchi ya ahadi walikutana nayo miongoni mwa Waebrania wa kale. Kwa kuwa wengi wa kizazi cha jangwani hawakuweza kujiunganisha wenyewe katika amana na wale waliokuwa tayari kutii na kutii neno la Mungu, yaani, Yoshua na Kalebu, walikosa kufika mahali ambapo Mungu alikuwa amewawekea.

Wasikilizaji, bila shaka, wangetambua kwamba habari njema iliyowajia ilikuwa habari njema juu ya Kristo, injili. Changamoto ambayo mwandishi anaibua hapa ni ya wazi. Jibu letu litakuwaje kwa ripoti nzuri tuliyopokea? Je, itatimia kwa uaminifu, na kwa hiyo, je, itatuongoza kusonga mbele kwa kuitikia habari njema hii au neno hili jema? Mwandishi anaendelea kwenda kwa wasikilizaji ili kujitambulisha kuwa ni watu ambao, kwa hakika, watasonga mbele kwa uaminifu katika mstari ufuatao.

Sisi tunaoamini ndio tunaingia katika raha. Anataka wasikilizaji wajione wenyewe katika maelezo hayo. Sisi, tunaoamini, tunaonyesha uaminifu, ili waendeleo kujiwekea kikamilifu kana kwamba ahadi ambazo wamesikia kuhusiana na Kristo ni zenye kutegemeka kabisa na zinaweza kutekelezwa kwa manufaa.

Mahubiri yanapoendelea kutoka hapa, mwandishi anaingia katika mabishano yenye utata kwa misingi ya maandiko ili kujibu swali, pumziko la Mungu ni nini? Na tunawezaje kuwa na hakika kwamba pumziko hili, yaani, ahadi hii ya kuingia katika

raha, ingali iko mbele yetu? Mwandishi anaendelea na maelezo yake. Kama alivyosema, kama nilivyoapa katika ghadhabu yangu, hawataingia katika raha yangu, ijapokuwa kazi zake zimekuwapo tangu kuwekwa misingi ya ulimwengu. Zaburi ya 95 inazungumza juu ya kuingia katika pumziko la Mungu, ambalo linampeleka mhubiri wetu kwenye Mwanzo 2, mstari wa 2. Maana anasema mahali fulani kuhusu siku ya saba, na Mungu alistarehe siku ya saba akaziacha kazi zake zote.

Tunaona hapa kazini mbinu ya marabi au kwa kweli mkakati wa tafsiri ya Kiyahudi wa kabla ya marabi, ambapo neno kuu katika mstari mmoja humwongoza mkalimani kwa neno kuu sawa katika mstari mwingine. Hapa, neno kuu ni kupumzika. Aya hizi mbili basi hutumika kufasiriana.

Kidokezo ambacho mwandishi anachochota kutoka katika maandiko haya mawili yanayofanya kazi pamoja ni kwamba wanadamu wanaalikwa sio tu katika eneo la kijiografia la Kanaani bali pia katika mahali pa pumziko la Mungu, mahali ambapo Mungu alipumzika baada ya uumbaji, mahali ambapo iko katika ulimwengu zaidi ya uumbaji. Kizazi cha Kutoka kilizuiliwa kufanya hivyo kwa sababu ya kutoaminiana na kutotii. Lakini Mungu anafanya upya mwaliko huo kwa kizazi kipya cha wasikilizaji kupitia andiko la Zaburi, kwani Zaburi inawasihi kizazi hiki kipya kutofanya migumu mioyo yao kwa yale ambayo Roho anasema, na hivyo kuepuka hatima ya kizazi cha Kutoka.

Mwandishi wetu, kwa hiyo, anahitimisha kwamba imesalia kwa wengine kuingia katika pumziko hili. Mwandishi anajishughulisha na tafsiri ya maandiko ambayo inategemea mpangilio wa matamshi ya maandiko. Uhakika wa kwamba Mtunga-Zaburi, ambaye mwandishi wa Waebrania anamhusisha kiasili na Mfalme Daudi, angesema jambo fulani kuhusu ahadi ya kuingia katika pumziko la Mungu karne nyingi baada ya watu wa kihistoria wa Waebrania kuingia Kanaani huonyesha kwa mwandishi kwamba kuna mahali pa pumziko kubwa zaidi, mahali pa ahadi zaidi ya sehemu hiyo ndogo ya kijiografia ambayo ilikuwa wasiwasi wa Israeli wa kihistoria.

Mwandishi anaendelea tangu wakati huo. Kwa hiyo, imesalia kwa wengine kuingia katika raha hii, na wale wa kwanza, watu wa kwanza waliohubiriwa kwa kweli, hawakuingia kwa sababu ya kuasi; tena, Mungu huweka siku fulani. Leo, kama Daudi asemavyo, baada ya muda mrefu sana, kama alivyosema, leo kama mkiisikia sauti yake, msifanye migumu mioyo yenu. Kama Yoshua angewapa pumziko, Mungu hangesema baada ya siku nyingi kuhusu pumziko lingine.

Aya hizi zinatumia hoja kutoka kinyume. Ikiwa Yoshua, kwa kweli, kwa kuwachukua watu katika Kanaani, akawapa pumziko lililoahidiwa la Mungu, ingekuwa na maana gani basi mtunga Zaburi kuzungumza juu ya kuingia katika pumziko la Mungu ikiwa unatii neno la Mungu na usifanye moyo wako kuwa mgumu? Kwa hiyo, mwandishi anahitimisha katika Waebrania 4:9 kwamba raha ya Sabato imesalia kwa watu wa Mungu. Mwandishi anaamini kwamba ameweka ukweli kwamba pumziko la wakati

ujao bado linawangoja waaminifu, na sasa analiita pumziko la Sabato kulingana na utambulisho wake wa pumziko hili la wakati ujao na eneo la Mungu ambalo Mungu alipumzika kutokana na kazi za Mungu mwenyewe kwenye hitimisho la uumbaji.

Mwandishi anamalizia sehemu hii kwa maana yule anayeingia katika raha yake pia amepumzika kutoka kwa kazi zake zote, kama vile Mungu alivyopumzika kutoka kwa za Mungu. Sasa, mstari huu umesomwa kwa ujumla kama tamko kuhusu mtu yeyote anayeingia katika pumziko la Mungu, lakini inafaa kuzingatia kwamba mwandishi ana akilini mwa mtu mahususi ambaye ameingia katika pumziko la Mungu, yaani, Yesu, mtu pekee ambaye ameingia katika eneo la pumziko la Mungu kwa sababu ya kupaa kwake kupitia mbingu hadi kwenye uwepo wa Mungu. Huyu Yesu pia amepumzika kutokana na kazi zake mwenyewe, kama mwandishi atakavyoendelea kueleza katika sura ya 10, mstari wa 11 hadi 13.

Kila kuhani husimama kila siku akihudumu na kutoa dhabihu zile zile mara kwa mara, lakini Yesu huyo, akiisha kutoa dhabihu moja kwa ajili ya dhambi hata milele, aliketi mkono wa kuume wa Mungu, akingojea wakati uliobaki, hata adui zake watakapowekwa kuwa chini ya miguu yake. Kazi ya Kristo ya ukuhani imekamiliika, na kwa hiyo, ana uwezo wa kuketi mkono wa kuume wa Mungu badala ya kubaki amesimama kama makuhani ambao kazi yao haijakamilika lazima ifanye. Mapumziko yanayosemwa katika Waebrania 3:7 hadi 4, 11, basi, hayapaswi kuhusishwa na chochote kinachohusu ulimwengu wa kimwili unaoonekana.

Ni mahali ambapo Mungu anaishi, ambapo Yesu amekwenda kama mtangulizi kwa niaba yetu, na ambapo pia tutaingia katika kuondolewa kwa ulimwengu usiodumu ulioubwa. Haya ndiyo matumaini aliyonayo mwandishi mbele ya hadhira yake, akiwataka kutorudia makosa ya kizazi cha nyika. Katika 4:11 hadi 13, mwandishi sasa anazungusha sehemu kuu ya pili ya mahubiri haya ambayo yalianza katika 3:1, sehemu ambayo imepewa mshikamano na mtazamo wa mwandishi juu ya Musa na kizazi cha Kutoka kama vielelezo vya jinsi, kwa kweli, kutojibu neno la Mungu na ahadi.

Katika ombi hili la kumalizia, mwandishi anaandika, kwa hiyo, tufanye bidii kuingia katika pumziko hilo ili hata mmoja wenu asionekane kwamba ameanguka kwa kielelezo kile kile cha kuasi. Kwa hivyo, mwandishi anaweka upya kiini cha hadhira juu ya kile cha kutafuta kufikia kulingana na jinsi hadithi ya Nambari 14 imempa mfumo wa kufasiri wa kuangalia hali ya mzungumzaji mwenyewe. Mwandishi anawataka waelekeze matamania yao, zaidi ya yote, kuingia katika ulimwengu wa kiungu na kuuvuka kizingiti kutoka kwa uumbaji huu wa nyenzo wa muda ambao umekusudiwa kuangamizwa hadi katika ulimwengu wa kudumu wa uwepo wa Mungu.

Mwandishi anainua hii kama sababu kwa nini wanahitaji kutoa juhudi zao bora na kujilinda dhidi ya upungufu huo wa kutoaminiana na kutotii ambao ulizuia uwezo wa

kizazi cha jangwani kuvuka kizingiti chao cha kijiografia hadi nchi ya ahadi ya Kanaani. Mfano wao wa kutotii haupaswi kuigwa. Mwandishi, kwa kutupatia wingi wa kiima cha kiima, anaturuhusu kufanya kila juhudi.

Na kisha, katika kifungu cha kusudi, kugeukia somo la umoja na kitenzi cha umoja ili kwamba hakuna hata mmoja wenu anayeleta msisitizo juu ya uwekezaji unaohitajika na mwili wote wa Kristo ikiwa kila mtu katika mwili huo atavumilia hadi mwisho. Tumeitwa mara kwa mara kutazamana na kutazamana katika mahubiri haya. Tunafika katika hatua hii kwa jozi ya aya kutoka kwa Waebrania ambayo inaweza kuwa kati ya mashuhuri zaidi katika kitabu.

Sikujaliwa sana kumbukumbu za kimaandiko katika malezi yangu, lakini mojawapo ya mistari michache ambayo nilihimizwa kukariri katika shule ya Jumapili ilikuwa, kwa kweli, Waebrania 4:12 hadi 13, ambayo sikuzote nilikuwa nimeichukua kama kitu kwa ujumla kuhusu neno la Mungu, kuhusu andiko kwa ujumla. Kwa maana neno la Mungu li hai, tena lina nguvu, tena lina ukali kuliko upanga uwao wote ukatao kuwili, tena li jepesi hata kuzigawanya nafsi na roho, na viungo na mafuta yaliyomo ndani yake, likiamua nia na mawazo ya moyo. Na hakuna kiumbe chochote kinachofichika mbele yake, bali wote wako uchi na makoo yao yakiwa wazi mbele ya macho ya yule ambaye kwake hisabu yetu.

Mistari hii maarufu imetolewa kama sababu ya kukubali mawazo na mwenendo ambao mwandishi alitangaza katika sura ya 4, mistari wa 11. Hebu na tufanye bidii kuingia katika pumziko hilo, ili mmoja wenu asije akaanguka katika kielelezo kile kile cha kuasi. Hatari ya kupungukiwa inazidishwa na mistari hii kuhusu nguvu ya neno la Mungu.

Na mistari hii kwa kweli inatisha zaidi kuliko waalimu wangu wa shule ya Jumapili walivyoningoza kuamini nilipoikariri. Neno la Mungu limekuwa mada katika mahubiri hadi hapa. Imesisitizwa sana katika mistari minne ya ufunguzi ya mahubiri, tena katika sura ya 2, mistari wa 1 hadi 4, onyo la ufunguzi la mahubiri, na kisha katika nukuu ya Zaburi 95, mistari wa 7, katika Waebrania 3, mistari wa 7, na kisha mara kwa mara katika 3.7 hadi 4.7. Kutajwa kwa neno la Mungu daima kunaunganishwa na hatari ya kushindwa kulipa neno hilo uangalifu na mwitikio unaostahili.

Waebrania 4, mistari ya 12 na 13 inaangukia katika muundo huo. Inakazia wito kwa wasikilizaji katika 4:1 kuogopa kuifanya mioyo yao kuwa migumu dhidi ya neno la Mungu, kutoitikia kwa utii wa shukrani kwa msaada ambao Mungu ameonyesha na ahadi ambazo bado hazijapokelewa kutoka kwa Mungu. Taswira ambayo imejumuishwa hapa, hasa katika 4:13, ni ya mshtakiwa aliyepelakwa mbele ya hakimumu ambaye macho yake yanaweza kupenya hadi kwenye nafsi na, kwa hiyo, hatia ya mshtakiwa huyu.

Udhaifu wa anayehutubiwa kabla ya uchunguzi wa kutoboa kabisa wa Mungu kwa hivyo huletwa kwa uangalifu wao. Zaidi ya hayo, neno la Kigiriki katika maandishi asilia, ambalo kwa kawaida hutafsiriwa kwa urahisi kama kuwekwa wazi au kufichuliwa, kwa hakika hurejelea kwa ukamilifu zaidi mhalifu aliyehukumiwa ambaye koo lake limewekwa wazi kwenye blade ya mnyongaji. Wale wanaojua Kigiriki wanaweza kuona sehemu kubwa ya neno trachea katika neno hilo la Kigiriki.

Mwandishi anawaweka wahutubiao mbele za Mungu wakiwa uchi huku koo zao zikiwa zimerudishwa nyuma, wakingoja kupigwa kwa neno ambalo ni kali kuliko upanga wowote ukatao kuwili, ili kutilia nguvu ubishi wake kwamba kutoamini na kutomtii Mungu ndiyo hatari kubwa zaidi inayowakabili wasikilizaji, wala si hatari za kukataliwa na jirani zao ambazo tayari zimesadikisha wachache wao kwamba kurudi nyuma kwa kundi la Kikristo ni kujitoa kwenye lile faida. Waebrania 3:1 hadi 4:13 hutimiza hatua kadhaa muhimu katika mkakati wa balagha wa mwandishi wa kuwasogeza wasikilizaji karibu na mwitikio wa uaminifu ambao anataka kuona ukitimizwa katikati yao. Jambo moja, ametumia kurudiarudia neno, kuingia katika pumziko langu au kuingia katika pumziko la Mungu katika sehemu hii yote ya nyenzo kama njia ya kukazia juu ya wasikilizaji harakati hii ya kuelekea katika ulimwengu wa kimungu na katika urithi wao wa milele kama ule ambao unapaswa kuchukua uangalifu wao kikamilifu zaidi.

Ukweli kwamba kifungu hiki cha maneno kinarudiwa ndani ya sehemu hii si chini ya mara nane ni uwakilishi wa kimaandishi wa kiasi gani wao wenyewe wanapaswa kujishughulisha wenyewe na kuingia katika pumziko la Mungu na kuhakikisha kwamba hawashindwi katika utafutaji huo. Kifungu hiki pia, tena, kimeeleza kwa uwazi sana kwa wasikilizaji fursa na hatari katika wakati wao wa sasa. Fursa ni ile ya kusogea karibu na kuingia katika pumziko la Mungu.

Hatari ni kurudi mahali ambapo watakutana na Mungu kama hakimu kwa sababu ya kutoamini na kutotii kwao. Mwandishi anakusudia kuweka kwa uangalifu fursa na hatari ili kuchukua nafasi ya vitambulisho vingine vinavyowezekana kwa upande wa hadhira ya fursa ambazo wanaweza kufuata na hatari za kuepuka. Hasa, washiriki wachache wa kutaniko ambao tayari wameacha kuabudu pamoja na jumuiya ya Kikristo wamebainisha wazi kwamba fursa ya sasa ni kurejesha nafasi yetu katika jumuiya ya majirani zetu, na hatari ya kuepuka ni kutupa maisha yetu ya asili kwa sababu ya kujitolea kwa ushirikina huu wa kigeni ambao umekua katikati ya jiji letu.

Kwa kadiri wasikilizaji wanavyokubali uundaji upya wa mwandishi wa changamoto halisi za wakati huu, wataendelea kuishi au kurudi kuishi kutokana na kujitolea kwao kwa Mungu na Kristo, kwa kujitolea kwao kwa kundi la Kikristo, ushuhuda wake, na utendaji wake. Sehemu hii ya Waebrania pia inaendelea kuwapa changamoto Wakristo katika kila kizazi hadi chetu. Inaangazia kwa ajili yetu hatari za ugonjwa wa sclerosis ya kiroho, ule ugumu wa moyo kwa neno la Mungu ambao mwandishi anaonya dhidi yake.

Ugumu huu unaweza kutokea kwa njia nyingi. Mojawapo ya mambo ya kawaida na ya hila ni kile kinachotokea tunaporuhusu, baada ya shauku yetu ya kwanza ya kuja kwa Kristo, tunaruhusu sauti zinazotuzunguka, ziwe za familia zetu, marafiki zetu, washirika wetu, hata sauti zisizo za utu kama sauti za matangazo na propaganda za kisiasa, kuchukua nafasi ya shauku yetu kwa Mungu na maisha na Mungu na hamu mpya ya kupata na kufurahiya maisha haya ambayo yanaweza kuharibu maisha yao wenyewe, lakini yataharibu maisha yao. sisi kutokana na kumsikiliza na kumjibu Mungu, tunawakilisha hatari kubwa sana. Na, bila shaka, kuna ugumu unaotokea tunapojitolea upya kutimiza ajenda zetu wenyewe kwa maisha yetu, kutimiza tamaa zetu wenyewe, na kufanya mapenzi yetu mbele ya mapenzi ya Mungu.

Mwandishi angetutaka tubaki tukifahamu sana kwamba hii ni hatari kubwa kwa roho zetu, na ni lazima tuwe macho. Katika mchakato huo wa kuwa macho, anatumkumbusha umuhimu wa Wakristo wenzetu ikiwa tunataka kuendelea kuitikia neno la Mungu na kuepuka ugumu wa kiroho. Dhambi ni udanganyifu.

Mwandishi anajua hili, na mtu anayedanganywa mara nyingi hawezi kufikiria njia yake ya kutoka kwa udanganyifu huo. Anahitaji wengine wanaoweza kuona jinsi mtu huyo ameingia chini ya msukumo na mantiki ambayo haitokani na Mungu na kumsaidia kujitenga na hayo hayo. Kwa hiyo, mwandishi anatumkumbusha tena kwamba dini si jambo la kibinafsi, kinyume na yale ambayo jamii za Magharibi hasa zinatangaza.

Kuwekeza na kudumisha umakini wa mtu mwingine kwa Mungu na uthabiti katika utendaji wa uaminifu ni muhimu. Ni sehemu ya maana ya kuwa Mkristo na sehemu ya familia ya Kikristo. Mwandishi pia anatumkumbusha juu ya uwajibikaji wetu mbele za Mungu sasa na baadaye, ambao unapinga uwajibikaji mwingine wote ambao tunaweza kuhisi.

Ninarejelea hapa somo la Waebrania 4 mistari ya 12 na 13, nikitukumbusha kwamba hesabu yetu ya mwisho iko kwa Mungu ambaye hakuna mtu aliyefichwa mbele yake, ambaye mbele yake wote wamefunuliwa kwa koo zao wazi. Neno hili, ingawa linatoa tishio, pia linatoa neno la ukombozi kwa waumini. Katika kuelekeza fikira zetu kwa Mungu ambaye ni lazima tutoe hesabu kwake, andiko hilo pia linatangaza uhuru wetu kutoka kwa waamuzi wengi wadogo zaidi ambao hutenda kulingana na viwango vingine.

Si viwango au matarajio ya wazazi au marika wa kilimwengu, si ubaguzi tunaofundishwa tangu kuzaliwa, na si viwango vya maisha vinavyokuzwa katika matangazo na maduka makubwa, bali maadili na maono ya Mungu pekee ndiyo yanayodai utii wetu. Hatutakuwa na mwelekeo wa kupeperuka ikiwa tunakazia fikira kuagiza mawazo yetu, hatua zetu, na matarajio yetu ili tuonekane kuwa tunampendeza yeye ambaye ni hesabu yetu kuu.